AMINTIRI DINTR-O LUME DEPARTE

Am murit, dar cu toate asta trăiesc.

Greu de crezut. Dar adevărat.

Să începem cu începutul.

Vin dintr-o lume foarte îndepărtată, atât în timp cât şi în spaţiu.Am putea spune că vin dintr-o cu totul altă dimensiune. Rasa mea este foarte asemănătoare cu cea de aici. Mai exact spus, avem aceeaşi formă: două mâini, două picioare, corp şi cap. În rest, pot spune că nu am fost paşnici niciodată.De când am învăţat să ne omorâm unii pe alţii am continuat aşa timp de mii de ani. Istoria ne-a fost modelată de conflicte, şi de cei pe care conflictele i-au propulsat în fruntea naţiunilor.

Dar cu toate acestea, rasa noastră a reuşit să supravieţuiască. Şi să evolueze.

Am reuşit să trecem peste armele simple, peste tehnologia motoarelor cu combustie internă, peste perioada armelor atomice care păreau cele mai îngrozitoare arme din întregul univers.Am ajuns până la a cunoaşte forţele teribile ale antimateriei. Am ajuns să stăpânim aceste forţe.

Ne-am modificat corpurile cu ajutorul transformărilor genetice atingând forme perfecte. Am creat minţi artificiale care puteau gândi singure, formând procese cognitive de-a lungul electronilor reci şi fără sentimente.

Eram în culmea gloriei.

Dar pentru a ajunge în acest punct, ne-am distrus lumea, casa noastră. Nu dintr-o dată, bineânţeles, dar în timp am distrus-o.Nu că ne-ar fi părut rău. În acel moment al dezvoltării noastre, eram într-un punct în care ne plăcea mai mult artificialul decât naturalul.

Puţini au plâns după ea.Planeta însă, s-a răzbunat pe noi. Am avut cutremure, inundaţii, furtuni groaznice.Distrugerile au fost enorme. Atât în costuri materiale cât şi în vieţi nevinovate.

Nu ne-a păsat. Aveam deja colonizate două planete din sistemul solar în care trăiam şi mii de habitaturi artificiale. Sondele şi navele robotice au ajuns la sisteme solare apropiate, dar le-au găsit goale şi pustii. În unul descoperisem o planetă dar nu era deloc primitoare pentru noi. Spaţiul părea neinteresant din punct de vedere economic, baronii corporaţiilor

se mulţumeau cu sistemul nostru solar. Pentru a putea părăsi definitiv lumea noastră maternă, cei mai mulţi se gândeau deja la formarea unei noi planete artificiale. Una formată după chipul şi nevoile noastre actuale, li se părea o investiţie mai rentabilă.

În această goană nebună a tehnologiei am mai pierdut un lucru foarte important. Credinţa noastra. Lumea spiritului şi a inimii, a sentimentelor curate, a fost înlocuită de o lume brută a materialului, a rentabilităţii, a calculului. O lume rece şi condusă de bani.

*****

În acele timpuri a început sfârşitul.

Cei care studiau ştiinţele obscure au găsit o modalitate de a deschide un portal, un vârtej interdimensional către un alt loc.

O altă lume. Cu toţii am fost extrem de bucuroşi. O modalitate de transport rapidă către ceea ce părea o lume nesecată de resurse. Liderii noştrii s-au aruncat imediat către oportunitatea ce se deschidea în faţa lor.

Din nefericire acea lume avea deja alţi stăpâni.

La început am întâlnit fiinţe paşnice cu mai multe tentacule, ce păreau a practica agricultura pe scară largă cu o tehnologie destul de primitivă. Dar după un timp ne-am dat seama că de fapt nu erau ceea ce păreau a fi –locuitorii şi stăpânii acestei lumi, ci doar nişte servitori. Stăpânii lor erau creaturi ciudate cu puteri şi mai stranii decât ei. Fără forme fixe, compuse din ceea ce numeam, pentru că nu aveam alt termen – ectoplasmă, şi extrem de inteligente.

La început ne-au tratat ca pe nişte prieteni, dar în foarte scurt timp au trecut la ofensivă. Să nu credeţi însă, că numai ei plănuiau să atace.

Şi armatele noastre aşteptau doar un ordin. Dar atunci când ordinul a fost dat, militarii n-au putut să-l asculte. Cu ajutorul tehnologiilor obscure pe care le aveau la îndemână adversarii noştrii ne-au atacat trupurile dar şi minţile. Am constatat, cu groază că voinţa şi discernământul militarilor noştri au trecut sub controlul adversarilor. Puterile lor au corupt şi inteligenţele artificiale. Ca un virus comenzile s-au transmis şi celor de dincoace de portal declanşând ravagii în propriul nostru sistem solar.

Şi aşa a început războiul.

Armatele noastre au luptat cu ferocitate. Atât pe teritoriul

lumii străine cât şi în propriul nostru sistem solar. Acasă luptam cu propriile noastre maşini încercând să le aducem la programarea iniţială, dar în zadar. Din fericire cea mai mare parte a computerelor afectate nu îşi desfăşurau activitatea în domenii militare, iar maşinile civile nu se dovedeau adversari demni de forţele armate.

Pe planeta străină situaţia stătea altcumva. În război, am folosit toate armele pe care le aveam la îndemână, inclusiv armele atomice. Lumea disputată a fost pârjolită de flăcările războiului atomic, fiind redusă la o suprafaţă pe care nu putea supravieţui nimic. Dar inamicilor noştri nu le-a păsat. Aflasem că mai aveau şi alte lumi sub stăpânirea lor, aşa că puteau să o sacrifice fără probleme pe aceasta.

Flăcările atomice au pârjolit şi armatele noastre. Scuturile verzui de protecţie au cedat şi mii, zeci de mii de soldaţi au fost carbonizaţi. Giganticele fortăreţe aeriene şi spaţiale ale adversarilor au măturat din cer, şi spaţiu, roiurile de bondari furioşi care erau avioanele şi vânătorii noştrii spaţiali. Hoarde de creaturi modificate, mai bine zis construite genetic pentru război, ne-au acoperit poziţiile ca un val fără de sfârşit.

A fost cea mai importantă parte a războiului de până atunci (în timp se va dovedi că a fost şi cea mai importantă parte a întregului război). A durat zile întregi. Toate rezervele noastre pe care le-am putut transporta prin vârtej au intrat în luptă echilibrând balanţa.

Bătălia a devenit tot mai lungă. Armata inamicilor era ca o hoardă de furnici migratoare. Dacă murea unul alţii doi îi luau locul. După mulţimea creaturilor de toate formele şi mărimile veneau maşinăriile biotehnologice grele de război care răspândeau moartea în jurul lor. La propriu, străinii posedau cunoştiinţe avansate în domeniul energiilor vitale, mecanismele lor răspândeau câmpuri disruptoare care dezintegrau viaţa din orice fiinţă.

Într-un act de disperare conducătorii noştrii au hotărât folosirea armelor cu antimaterie asupra propiilor poziţii, acolo unde bătălia ajunsese corp la corp şi duşmanul înainta cu greutate. Cei care s-au opus deciziei au fost consideraţi slabi şi daţi la o parte. Şi aşa au dezlănţuit holocaustul peste trupele noastre.

Prea puţini au mai trăit să poată spune povestea trădării

lor. Şi totul a fost degeaba, căci inamicii au continuat să vină ca un torent de neoprit.

Disperarea i-a cuprins pe toţi de la nivelurile superioare, şi au aruncat din nou energiile dezlănţuite ale atomului asupra lor. Câmpuri enorme de forţă s-au ridicat apărând maşinăriile biotehnologice grele de război şi au respins forţele distructive. Văzând că nu au altă soluţie, liderii au acţionat cu toată viteza şi au trimis trupe de sacrificiu care să încetinească înaintarea duşmanilor până ce ei puteau să închidă poarta interdimensională.

Maşinării enorme au fost închise şi vârtejul şi-a pierdut încet, încet din putere. Poate vă gândiţi, de ce nu l-au închis imediat. Păi, este cam imposibil, cel puţin aşa mi-au explicat unii din colegii mei care se pricepeau la fizica dimensională. Feed-backul rezultat ar fi produs o explozie comparabilă cu a zece capete de antimaterie şi ar fi distrus un întreg continent. Dar până la urmă vârtejul s-a închis.

Cu toţii am răsuflat uşuraţi. Pericolul trecuse. Inamicii noştrii erau închişi la distanţe incomensurabile în timp şi spaţiu fără putinţă de a ne găsi.

*****

Cât de mult greşeam.

La câteva învârtiri ale planetei în jurul propriei axe după ce poarta a fost închisă, mai multe vârtejuri interdimensionale s-au deschis în întregul nostru sistem solar. Sute, mii de creaturi ce puteau trăi în spaţiu, şi nave masive de luptă au ieşit din ele distrugând tot ce le ieşea în cale.

Duşmanul ne găsise.

Luaţi prin surprindere şi încă revenindu-ne cu greu după războiul dus împotriva inteligenţelor artificiale din sistemul nostru solar am pierdut timp preţios analizând situaţia. Apoi flotele au fost trimise să-i facă praf pe adversari.

Eram pe o terasă când a început teroarea, când din cerurile lumii mele a început să plouă cu sporii negri a morţii.

Aceşti spori erau lansaţi din creaturi imense intrate pe orbită. Cele care rezistau atacului apărării orbitale, treceau de ea, şi se deschideau răspândind în atmosferă boli, viruşi şi moarte.

Dezastrul a fost de nedescris, sute de milioane de locuitori au fost infectaţi pe toată planeta. Bolile treceau cu uşurinţă de

apărarea noastră imunologică şi de medicamentele noastre, ba chiar păreau a fi ajutate de îmbunătăţirile genetice. Se părea că şi în acest domeniu străinii erau mai avansaţi decât noi, câţiva viruşi fiind construiţi în aşa fel încât să preia controlul, la nivel genetic, a implanturilor.

Alte portaluri s-au deschis pe suprafaţa lumiilor noastre lăsând să iasă prin ele sute de mii de creaturi de luptă.

Coloniile spaţiale au fost ferite în primele cicluri ale atacului, invadatorii nu ştiau exact unde se află (cu toate că probabil ştiau foarte multe despre rasa noastră de la prizonieri) şi au putut să-şi construiască o apărare. După primele încleştări a devenit clar că invadatorii se concentrau asupra lumii noastre de baştină.

O bătălie crâncenă s-a încins în jurul apărării planetare pe măsură ce invadatorii îşi aduceau forţele prin vârtejuri.

Această bătălie s-a extins într-o luptă de uzură, în care cel ce avea mai multe forţe câştiga. Iar ei păreau să aibă rezerve nelimitate.

Printr-o schimbare de tactică, invadatorii au început să vâneze habitaturile noastre spaţiale. Fără să poată fugi cu viteze mari, habitaturile se dovediră o ţintă uşoară pentru armele cu plasmă şi stolurile de creaturi sinucigaşe. Flotele noastre au încercat să le vină în ajutor dar distanţa s-a dovedit prea mare şi nu au ajuns la timp.

Acţionând în mod pripit s-au trezit descoperiţi, întâlnindu-se cu inamicii la mijlocul drumului, în spaţiu liber. Fără ajutorul apărării orbitale şi puşi în faţa tehnologiei superioare au pierdut lupta. Şi odată cu ei au pierit şi ultimele şanse a coloniilor spaţiale care au fost lăsate descoperite în faţa furiei invadatorilor cu doar câteva tunuri şi rachete drept apărare.

Prin ochii sateliţilor de observaţie am văzut cum proiectilele energetice izbeau habitaturile, am privit cu groază pereţii vaporizându-se şi undele de şoc pulverizând ultimele fărâme de viaţă rămase în ele. Cele care nu au fost distruse imediat au fost abordate şi umplute de creaturi ucigaşe care i-au vânat cu cruzime pe toţi supravieţuitorii.

*****

Să nu credeţi că totul s-a terminat atât de repede.

Flotele şi războinicii noştri s-au luptat din greu, vreme de mai multe luni, dar primele săptămâni au fost hotărâtoare.

Flotele noastre au fost reduse la câteva nave, coloniile ne-au fost trecute prin foc sau infectate şi soldaţii ne-au fost măcelăriţi.

Au existat şi tentative de evadare din acest coşmar.

Unii au încercat să fugă cu nave spaţiale personale punându-le pe vectori care i-ar fi purtat spre sisteme îndepărtate. Alţii au încercat să plece cu întregi habitaturi spaţiale. Din nefericire viteza habitatului a fost mai mică decât cea a unui stol de proiectile ultrarapide lansate după el din tunuri-mag. Exploziile i-au dezintegrat pe toţi. La fel s-a întâmplat şi cu cea mare parte dintre nave, doar câteva mai mici au reuşit să scape neobservate.

Cine ştie dacă vor supravieţui până la destinaţii? Eu doar pot să le urez noroc.

Cu toate că bătălia părea pierdută, instinctul de supravieţuire pe care îl au toate fiinţele făcute de Creator ne împingea de la spate să luptăm. Încă mai aveam la dispoziţie planetele. Aici rezistenţa a fost foarte puternică, mai ales tunurile planetare cu ioni care au făcut ravagii printre navele şi creaturile spaţiale ale atacatorilor.

Am încercat să folosim un portal interdimensional pentru a trimite o parte dintre supravieţuitori pe o planetă de la periferia sistemului nostru galactic.

O mare greşeală.

Invadatorii parcă au înebunit. Roiuri întregi de creaturi au coborât din ceruri către locul portalului încercând să-l distrugă. Mii de creaturi au căzut moarte, dar apăreau altele ce treceau peste cadavrele lor şi numărul lor parcă se îmulţea mereu. Au urmat nave de luptă şi forţe la sol care nu au încetat până ce portalul nu a fost distrus.

Eu lucram la unul dintre laboratoarele însărcinate cu proiecte speciale ale armatei. Aveam un laborator subteran izolat de suprafaţă împreună cu divizia de arme biologice. Munca noastră se concentra pe existenţa câmpurilor de tip energetic, în special posibilitatea existenţei unor fiinţe energetice.

În ultima lună am avut noroc. Una dintre trupele noastre de comando a reuşit să captureze un senzor, o fiinţă energetică străină, aproape invizibilă, de obicei folosită la misiuni de infiltrare. După ce a fost izolată într-un câmp de forţă perfect, a

fost adusă în laboratorul pe care îl conduceam pentru a fi studiată. Profitând de neatenţia unor cercetători, a încercat să scape dar a fost prinsă între câmpurile de carantină care s-au închis instantaneu cu declanşarea alarmei. Cercetarea a început imediat, doream puterile creaturii pentru noi.

În timp ce noi ne continuam cercetările în adâncul stâncilor, deasupra, lumea noastră pierea. Războiul spaţial deja câştigat de adversari în totalitate le-a dat posibilitatea acestora să-şi poziţioneze forţele pe orbită ocupând cea mai mare parte a planetei. Armele date de divizia de cercetări nu au dat nici un rezultat vizibil, care ar fi putut întoarce soarta războiului. Iar acum nu mai existau pur şi simplu rezervele energetice sau timpul necesar pentru a încerca alte metode.

Ultimii reprezentanţi ai rasei noastre rămaşi pe planetă s-au retras în spatele lanţurilor de munţi înalţi din Est şi aşteaptau ultimul atac. N-au avut mult de aşteptat. După ce, probabil, şi-au reorganizat forţele, străinii au pornit din nou la luptă. În toate locurile deodată, nimicind zeci de puncte de rezistenţă cu o furie oarbă.

Noi, în adâncul laboratoarelor, aflam ce se întâmplă afară doar prin informaţiile transmise de-a lungul cablurilor de date. Un lucru era sigur, nu mai aveam mult timp la dispoziţie.

Am primit şi o veste care ne-a făcut, într-un fel, să ne simţim mai bine. Era vorba de dragii noştri conducători, care încercaseră să fugă folosind un portal interdimensional de mici dimensiuni.

Ceea ce nu ştiau ei era că ceilalţi puteau rupe ţesătura fină spaţiu-timp a portalelor mai mici care erau şi mai instabile. Au distrus portalul de scăpare după care şi-au trimis "însemânţătorii". Aceste creaturi înspăimântătoare au capacitatea de a împunge ţinta cu membre goale pe dinăuntru şi apoi injectează ouă minuscule în ea. Ouăle "însemânţătorilor" au o perioadă de incubaţie foarte, foarte scurtă. După care larvele încep să mănânce tot ce întâlnesc în cale, ceea ce de obicei este victima, şi credeţi-mă pe cuvânt, sunt hrăpăreţe.

Personal m-am bucurat că idioţii ăia au murit. Cauzaseră distrugerea întregii noastre rase.

Am dinamitat tunelul ce ducea la suprafaţă lăsând doar un singur mod de acces cu suprafaţa. O conductă de un metru în diametru care ieşea într-un loc ascuns şi prin care ieşeau la

suprafaţă cablurile de date şi transmiţătoarele de impulsuri.

Experimentul era în ultima fază şi trebuia să trecem la testare.

Şi a mers! Vă puteţi da seama ce bucuroşi am fost când am reuşit să transformăm unul dintre animalele de test într-o matrice energetică. Să nu uit, creatura capturată de noi a murit. Se pare că, dacă nu regenerezi energia din timp în timp matricea se dezmembrează ca o ţesătură din care tragi un capăt de fir. Având în vedere că următorul pas este testarea pe unul dintre noi, am avut grijă şi am stocat energie specială, ceea ce numim energie vitală în condensatori giganţi. Nu am omorât pe nimeni în timpul procesului de obţinere a energiei vitale ci am încercat şi am reuşit să o obţinem din energie electrică trecută prin accelaratoare de câmp şi bobine magnetice.

O surpriză extrem de neplăcută s-a întâmplat când sa activat aparatura. A existat o problemă la unul dintre generatoare şi totul a sărit în aer.

*****

Am supravieţuit. Nu numai eu ci şi majoritatea celor din echipa noastră. Cu o singură, dar destul de mare problemă. Am fost cu toţii transformaţi în matrici energetice. În scurt timp după aceea ne-am revenit şi am învăţat să folosim noua stare. De fapt ne-am dat seama că transformarea a fost diferită. Pe scurt, dacă rămâneam în starea de matrice energetică pentru un interval mai lung de timp ne dezintegram chiar dacă aveam infuzie de energie vitală. Aveam nevoie de trupuri. Cum restul laboratorului a fost distrus nu puteam lua contact cu restul lumii.

O singură soluţie ne mai rămânea.

Conducta ne-a scos la suprafaţă. Acolo plănuiam să ocupăm trupurile unor creaturi şi să scăpăm. ……

Cât de greşit gândeam. Vedeţi voi, adversarii aveau metode de a repera fiinţele energetice.

Cei mai mulţi dintre noi au fost capturaţi sau distruşi imediat. Puţini au scăpat.

Am scăpat intrând în creaturi. Nici măcar nu vă puteţi închipui ce greu e să controlezi o creatură cu tipare mentale ce nu se aseamănă cu nimic din ceea ce poţi tu să-ţi reprezinţi.

Eu am supravieţuit. M-am ascuns adânc în gândurile

creaturii în care intrasem şi m-am furişat pe una din navele de transport « carne » de pe lumea mea. O navă de transport « carne » este o navă care transportă fiinţe vii, prizonieri deja infectaţi sau inoculaţi înapoi în lumile invadatorilor unde erau folosiţi pentru diferite experimente genetice.

La bord am trecut dintr-un trup în altul până ce am reuşit să preiau complet controlul asupra navei.

Într-o încercare nebunească am intrat într-un portal interdimensional suprasolicitând motorul în acelaşi timp.M-am cuibărit într-una din capsulele de salvare şi am aşteptat.

Am avut noroc.

Distorsiunea în vârtej m-a aruncat într-un univers locuit. După câteva săptămâni o navă a trecut prin zonă şi a cules capsula de supravieţuire. Cu ultimele forţe am invadat corpurile echipajului şi am ocupat nava preluând comanda înainte ca ei să-şi dea seama de situaţie.Era o tehnologie destul de primitivă şi ajutat de memoriile gazdelor mele nu mi-a luat mult timp să o descifrez.

Am activat motorul hiper şi ne-am îndreptat către lumea de baştină a echipajului, care erau destul de similari cu mine şi îi puteam controla uşor.

Când am ajuns în preajma planetei am distrus nava împingând-o în atmosferă în timp ce am luat o navetă ascunzându-mă în spatele sfărmăturilor navei pentru a ajunge la sol nedetectat.

Poate credeţi că ar fi fost mai bine dacă m-aş fi prezentat acestei rase bipede aşa cum sunt. Dar instinctul de supravieţuire, care e unul foarte puternic, m-a împiedicat. Nu e greu să-ţi dai seama ce s-ar fi întâmplat. N-ar fi avut încredere în cineva care poate să-şi schimbe corpul şi să i-a în stăpânire altul (se întâmplă destul de des la primitivi). Probabil ar fi încercat să mă omoare, ceea ce nu ar fi fost atât de greu având în vedere starea în care mă aflam când m-au găsit în spaţiu, adică aproape mort de inaniţie.

Nu, e mai bună calea pe care am ales-o eu.

Trupul material pe care îl posedam nu a supravieţuit coborârii.Matricea mea energetică a facut-o.Nu a trebuit să aştept mult înainte să pot lua sub control un alt băştinaş.

De atunci totul e istorie. Stau la periferia societăţii şi mă hrănesc cu energia vitală a animalelor (în rare cazuri cu cea a

fiinţelor inteligente, doar când trebuie să-mi schimb corpul pentru că cel pe care îl am devine prea bătrân).

În timpul experimentelor de acasă s-a stabilit că fără intervenţii din afară, adică atacuri sau accidente majore, energia din care sunt alcătuit poate rezista până la 10.000 mii de ani. Destul timp pentru o mulţime de lucruri mai ales dacă aceste fiinţe mă lasă în pace. Tehnologia lor m-ar putea detecta dar sunt precaut şi interacţionez cât de puţin pot cu ei. Corpul meu a murit demult dar eu încă trăiesc în trupuri de furat.

Dar ce contează, sunt în viaţă.

Dar din timp în timp îmi amintesc de lumea mea şi mă apucă dorul. Mi-e dor de Pământ. Sper că într-o zi să găsesc şi alţii care au scăpat din holocaustul umanităţii. Sau poate reuşesc să identific o cale prin care să schimb lucrurile, la bază se vorbea de ceva călătorii în timp.Am destul timp la dispoziţie.